

ordnes paa den Maade, og vil forhandle om en saadan Ordning.

I det hele kan jeg udtale min Glæde over disse Forslags Fremkomst; jeg mener, at det er den rette Vej, man er gaaet her.

Den første ærede Taler (Holger Petersen) ønskede, at man samtidig med disse Love skulde være fremkommen med en Række Forslag til andre Forbedringer ovre paa Øerne. Det forekommer mig, at det, som det først gælder om, er at konsolidere Forholdene; derudfra kan man da maaske bygge videre. Jeg er heller ikke enig med den sidste ærede Taler (Madsen-Mygdal), naar han mente, at vi vel ikke i Øjeblikket skulde gaa videre, end disse Forslag angive, men at vi jo muligvis senere kunde tage fat paa at ophjælpe Øerne. Jeg vil hertil bemærke, at det er jo ikke Meningen. Meningen er jo, at hvad der i Fremtiden skal ske paa Øerne, skal være en kommunal Opgave: derfor er det, vi søge at stille Øerne saaledes, at de kunne magte Forholdene.

Jeg skal altsaa udtale min Glæde over Fremkomsten af disse Lovforslag, og jeg lykønsker den højtærede Minister til, at det er lykkedes ham at finde en Guvernør, som med saa stor Dygtighed har kunnet sætte denne Sag i Scene, saaledes at der er Udsigt til, at Øerne igen kunne komme ind i rolige og ordnede Forhold.

Rambusch: Jeg skal først tillade mig et Par almindelige Bemærkninger om de første Love. Hvad Koloniallovsforslaget angaar, har jeg saaledes en formal Indvending, som dog er af nogen Betydning. Den Titel, vi saa tidt møde paa Lovforslag: Forslag til Lov om Ændringer i en eller anden Lov, er i det hele taget højst utiltalende for mig, og i dette Tilfælde forhøjes dette utiltalende Indtryk meget paa Grund af Beskaffenheden af den Lov, der her skal foretages Ændringer i. Kolonialloven af 1863 har jo nemlig vist sig saa uheldig, at den til Dels ved Tidernes Ugunst, men heller ikke ganske uden egen Skyld, har staaet som, kan jeg gerne sige, Bannermærket over Nedgangsperioden, over hele Dekadencen; men den Lov, der skal fremgaa af de her foreslaaede Forandringer, skal jo netop hejses som Fane for den Fremgang, alle have bestemt skal gennemføres, og som til en vis Grad allerede er begyndt, og derfor synes jeg, det vilde være højst heldigt, om Fanen over Fremskridtet blev en anden end Bannermærket over Tilbagegangen. Der er nogen Til-

knytning hertil allerede i Lovforslagets § 17, som bestemmer, at Ændringerne skulle sammenarbejdes med Kolonialloven af 1863, saaledes at det hele udstedes af Kongen som en ny Koloniallov for Dansk Vestindien. Men vilde det ikke være nok saa fuldkomment, hvis denne Sammenarbejdelse, naar vi vare blevne enige om de Ændringer, der skulde indføres, blev foretaget mellem anden og tredie Behandling, saaledes at Forslaget kunde endelig vedtages som Koloniallov for Dansk Vestindien af 1906?

Det var den ene Bemærkning. Der er flere Steder, hvor der kunde være Anledning til sproglige Indvendinger, som jeg gerne vilde henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa. For ikke at optage Tiden nu, vil jeg dog kun nævne en eneste, som er af ikke ringe Vigtighed. I Koloniallovens § 1, sidste Stykke, staar der, at Guvernøren kan overdrage Guvernementssekretæren „paa sit Ansvar“ at udføre Forretningerne. Det er ikke rigtig sikkert efter Ordlyden, paa hvis Ansvar det er. Er det paa Guvernørens, skulde dette „paa sit Ansvar“ rykkes tilbage efter „han“; er det paa Guvernementssekretærens, vilde „paa eget Ansvar“ være mere klart. Ellers er det mest Ordstillingsfejl, kan jeg gerne sige, som har stødt mig forskellige Steder i Lovforslagene.

Der er i Folketinget foretaget en Forandring, som jeg gerne i al Beskedenhed vil udtale min allervarmeste Paaskønnelse af. Det er den Forandring, som afskaffer Bestemmelsen om, at Gendarmerikorpsets Personel ikke skal have Valgret. Jeg synes, at denne Bestemmelse, der fandtes i det oprindelige Lovforslag, kunde trænge til at paatales noget stærkere, end det er sket; i det mindste kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at efter alt, hvad jeg har hørt om lignende Forhold, tror jeg ikke, nogen til Kolonialraadene svarende Forsamling i noget andet Land vilde have vovet at byde Moderlandets Borgere en saadan Fornærmelse som den, Kolonialraadet paa St. Croix har faaet indsmuglet eller foranlediget indsat her. Saa meget mere graverende er det, som det andet Kolonialraad har stillet sig ganske anderledes, idet det har ønsket, at der skulde kræves Indfødsret. Naar Guvernøren, hvis store Fortjeneste af at have tilvejebragt Enighed med Kolonialraadene jeg paaskønner paa det allervarmeste, har kunnet finde sig i, at noget saadant kom frem, og har kunnet fremsende det, saa forekommer det mig, at han paa dette